

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 21. november 2008
Kontor: Civil- og Politiafdelingen
Sagsnr.: 2008-150-0946
Dok.: LBN43295

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 189 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 20. november 2008.

Brian Mikkelsen

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 189 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren overveje at udstyre betjente med et nummer på skulderen, således at vedkommende altid kan identificeres, og hvilke fordele og ulemper ser ministeren ved en sådan ordning?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet følgende udtalelse fra Rigspolitiet, hvortil jeg kan henholde mig:

”Der er i de lande, som vi normalt sammenligner os med, forskellige regler om legitimation mv. for de pågældende landes polititjenestemænd.

I Danmark skal en polititjenestemand på opfordring altid oplyse charge, navn og tjenestested til den borger, som han eller hun kommer i forbindelse med i tjenstlig anledning. Dette kan kun fraviges, hvis opfordringen sker under anholdelse eller uroligheder eller fremsættes af en person, der er spirituspåvirket, provokerende eller stærkt uligevægtig. I sådanne situationer skal den pågældende person i stedet henvises til polititjenestemandens tjenestested, som polititjenestemanden derfor snarest skal underrette om forholdet.

En polititjenestemand har i øvrigt efter tilsvarende retningslinjer pligt til på opfordring at fremvise sit legitimationskort.

En polititjenestemand i civil beklædning, der i tjenstlig anledning retter henvendelse til en person, bør – inden ærinde fremføres – som hovedregel sikre sig, at den pågældende er klar over, at han/hun er polititjenestemand, f.eks. ved forevisning af legitimationskort.

Spørgsmålet om identifikation vil således særligt opstå i de tilfælde, hvor politienheder bliver indsat til løsning af større uroligheder.

I sådanne tilfælde vil der imidlertid altid være udpeget en række ledere (grufførere og delingsførere), der har ansvaret for polititjenestemænd, og som vil kunne medvirke til at identificere de polititjenestemænd, der eventuelt klages over.

Samlet finder Rigspolitiet, at der i lyset af det anførte ikke er tilstrækkelig anledning til at indføre en ordning, hvorefter polititjenestemænd har påført et nummer eller lignende på uniformen.

Hertil kommer, at der i forbindelse med en sådan eventuel ordning skulle tages stilling til en række spørgsmål af mere praktisk karakter:

Skulle der være tale om et fast tjenestenummer for den ansatte? I så fald ville der blive tale om op til 5-cifrede tal eller en kombination af bogstaver og tal (som nummerplader). Hvor på uniformen skulle dette påføres? Skal det syes på eller fastgøres med velcro eller være af metal osv.

Selv om disse spørgsmål selvsagt ikke på nogen måde er til hinder for at indføre en sådan ordning, illustrerer de – udover det mere principielle i sagen – at der bør foreligge mere tungtvejende grunde for at udstyre polititjenestemænd med identifikationstegn på uniformen.”